

tredjelande, der kommer fra udviklingslande og ser på dem, der har en samfundsvidenskabelig uddannelse med sig, så viser det sig, at kun 10 pct. af de, der har en faglig uddannelse med sig, får et dansk job, der svarer til deres kvalifikationer. Og det understreger, hvor svært det i virkeligheden er.

De kan sprog, de lærer hurtigt dansk, de kan i hvert fald engelsk og fransk formentlig flydende, de kan bare ikke få arbejde i vores land. Jeg tror derfor, det er meget, meget vigtigt, at vi ikke bruger de her tal, at kun 50 pct. er kommet i arbejde, og at det er, fordi vi fører en slatten og en blødsøden, og jeg ved ikke hvad, udlændingepolitik i Danmark.

Det er jo ikke det, der er problemet. Det, der er problemet, er, at kommuner, arbejdsgivere, lønmodtagere, vi skal arbejde sammen for at få mennesker i Danmark i arbejde, og det kan vi.

Forleden var jeg på besøg i en kommune i Østjylland, Horsens, som jo viser, at det kan lade sig gøre. Gode danske slagteriarbejdere står ved siden af mennesker med en anden etnisk baggrund end de fleste her i landet. De kommer i arbejde, det kan lade sig gøre, og I skal se, hvor det går, og hvor glade folk er.

Det kan lade sig gøre, men det kan ikke lade sig gøre, hvis signalet herinde fra Folketinget bliver en fjendtligt orienteret stemning om, at de ikke er velkomne, og at der kommer for mange, og at vi ikke vil have dem. Så kan det ikke lade sig gøre, for så sender vi et forkert signal til det danske samfund. Og i øvrigt er det nødvendigt, at det bliver en succes.

Som jeg sagde i min tale i tirsdags: Hverken finansministeren, økonomiministeren, regeringen eller nogen i dette Tings medlemskreds kan få samfundets regnestykke til at gå op, hvis ikke vi får vores flygtninge og indvandrere i arbejde. Og faktisk, hvis vi ikke regner med, at der kommer nogle til os år for år, kan regnestykket heller ikke hænge sammen. Så har vi ikke hænder nok til at sikre, at vores ældre medborgere får den service, som vi alle sammen ønsker, at vores medborgere skal have.

Så må jeg sige til hr. Bendt Bendtsen, som var inde på, at jeg havde forsikret, at vi ikke har terrorister her i landet: Jeg kan jo ikke gøre andet end det, justitsministeren og jeg kan gøre, nemlig at spørge vores myndigheder om, hvordan billedet er, og det, vores myndigheder har sagt til os, og som jeg også har redegjort for udadtil, er, at det er Politiets Efterretningstjenestes vurdering, at man ikke har kendskab til, at der er

terrorister her i samfundet. Man mener heller ikke, man kan skrive under på, at vi skulle være et tilflugtssted. Det har man heller ikke informationer om. Og så siger man: Men man kan ikke udelukke, at der er terrørsympatisører her i vores land, og det er der vel ingen af os der kan.

Vi skal alle beflitte os på, at politiet er årvågent, gør deres arbejde, og det er jeg meget tryk ved at de gør. Vi skal styrke Politiets Efterretningstjeneste, og det vil vi gøre. Og vi vil styrke det både indadtil og udadtil med et internationalt og professionelt arbejde.

Må jeg så sige om ulandsdiskussionen i øvrigt: Jeg har her nogle papirer, som tiden ikke tillader, at jeg løber igennem i alle detaljer, men jeg synes dog, jeg har lov til at fastslå, at respekten for menneskerettigheder og demokratisering altid har været og er et meget fundamentalt princip i Danmarks udviklingsarbejde. Samarbejdet med Danmark og alle samarbejdslandene indeholder konkrete projekter til fremme af demokratisering og respekt for menneskerettigheder.

Sandheden er faktisk også den, at hvis vi ser på OECD's gennemgang af dansk bistand i 1999, så konstaterer DAC-formanden således, at i modsætning til de fleste øvrige donorer var det lykkedes for Danmark at koncentrere sin bistand, at vi indtager en pionerrolle ved overgangen til programstøtte, og at de projekter, vi deltager i, støtter demokratets udvikling og støtter respekten for menneskerettigheder.

Nuvel, der er mange lande, hvor vi simpelt hen har sagt: De skal ikke have penge af os, de ligger for langt væk fra de grundprincipper, vi her hylder. Der er også lande, til hvem vi har sagt: I får ikke længere penge fra os. Zimbabwe har været nævnt som et eksempel.

Men jeg er nødt til at komme tilbage til fru Mimi Jakobsens grundlæggende pointe: Hvis ulandsbistand skal have mening, så kan man ikke starte med de ideelle krav som forudsætning for, at man vil give bistand. Så er der ingen, der kan få den. Ulandsbistand er jo indrettet til at hjælpe de lande, vi ønsker at hjælpe, så de når op på det niveau, der svarer til vores standard. Deri ligger den vanskelighed, men nødvendige balance, som vi må se i øjnene.

Jeg må i øvrigt sige til hr. Bendt Bendtsen: Tak for signalet om finansloven. Hr. Bendt Bendtsen sagde, at man er klar til at se på finansloven og klar til at forhandle. Man var opmærksom på erhvervslivets vilkår. Det er vi også. Jeg hørte også i den tone, der prægede hr. Bendt Bendtsens indlæg på dette punkt, at man også var parat til